

Je srpen a jsme už čtrnáct dní mimo domov. Týden v čínském Macau, kde jsme startovali na klubovém mistrovství světa dračích lodí. Druhý týden, Sumatra. Největší zatopený sopečný kráter na světě, jezero Lake Toba, rafting v džungli na Asahan River, výstup na sopku Sibayak. Poslední týden je naplánován tak, aby byl vyvrcholením a zároveň odpočinkem výletu, kam se nejezdí každý rok. Ani nejlepší cestovky by nedokázaly naplánovat to, co nás čekalo.

???



Jak jsme si ochočili LIDOŽROUTY

text a foto:
Jiří „Choroš“ Hron



Máme vyplout v devět hodin. Kromě nás je tady čtveřice mladých Francouzů a zbytek cestujících jen domorodci. Ženy v muslimských šátcích nejrůznějšího věku, i s malými dětmi. Počet lidí na lodi se neustále zvyšuje a už bojujeme o místo. Když si myslíme, že je plno, přivázejí domorodci asi deset motocyklů, které přivazují v lodi, kde se dá. Nechce se věřit, co všechno se na tak malé plavidlo vejde. Na střechu přístřešku, pod kterým je tlačení největší, se vážou krabice a matrace. Na přídi je několik velikých sudů, kam ještě přelévají benzin. Nikde není mís-

Naše závodnická skupina „dračáků“ se po každém týdnu pobytu v Asii zmenšila. Ne každý je pánem svého času. Tento poslední týden jsme nejdříve plánovali pouze s kamarádem Sluníčkem, ale přidali se k nám další.

Jarda „Sumatra“ je Čech, který si našel domorodou manželku a v Indonésii se natrvalo uhnízdil. Jeho zkušenosti, znalost poměrů a řeči nám byla zárukou minimálních problémů. Ale ani Jarda není všemocný.

Po sestupu ze stále živé sopky Sibayak zajišťuje auta, která nás převezou z Berastagi do Singelu, městečka na pobřeží Indického oceánu. Pojedeme celou noc tak, abychom byli v přístavu ráno a pokusili se domluvit loď, která nás převezme na souostroví Banyak. Na těchto korálových ostrovech údajně žijí potomci obávaných lidožroutů. Chceme je překvapit na mořských kajacích.

Na místní dopravu jsme si už zvykli ale je pravda, že zejména první dny

jsem se nestačil divit, co je na silnici možné, a to máme dobrý trénink z domova. Přesto jsme po celý pobyt neviděli dopravní nehodu. Stav silnic naštěstí neumožňuje rychlou jízdu a to je záchrana pro všechny.

Ráno před pátou hodinou jsme v Singelu. Drobně prší, a tak si ještě na chvíli můžeme lehnout pod přístřešek u jednoho domu. Vybrali jsme špatně. Je to přístřešek krámků, který otevírá jako naschvál nejdřív. Musíme se přesunout jinam. Spát, to už nepůjde, a tak jdeme na snídani do první jídelny, která otevřela.

Tsunami a zemětřesení tuto oblast zasáhly a mnohé změnily. Přístav je jinde, a tak se necháváme převést místní dopravou do místa, odkud lodě vyplouvají. Molo vytvořené z klád a prken musí nahradit to, co přírodní živly zničily. Dřevěné lodě nevelkých rozměrů nebudí důvěru v to, že by mohly podstoupit čtyřhodinovou cestu oceánem. Musíme věřit, že to mají mnohokrát absolvo-



????

vané a s pomocí Alláhovou to snad dopadne dobře.

Jarda tady není poprvé. Vyzná se a domlouvá slušnou cenu. Není tady žádný pevný jízdní řád. Pokud je dostatek zájemců o přepravu, tak se jede.

Usedáme na podlahu dřevěné lodi, která toho už asi hodně zažila.

tečka. Batohy a různá zavazadla se ukládají do podpalubí. Blíží se desátá a konečně odrážíme od mola. Začínáme složitě vyjíždět ze zálivu tvořeného ústím řeky na moře vzdálené několik set metrů.

Z moře přicházejí vlny, které se postupně v řece uklidňují. Jedeme pomalu a na přídi naviguje pokyny paží



mladík, asi znalece místního dna. Je odliv a je to znát. První kontakt se dnem je bez následků a jedeme dál. Druhý náraz nás ale zastavuje. Sedíme na písčíně. Motor burácí na plný plyn. Dopředu, dozadu, výsledek je, že loď se stáčí bokem na vlny a nebezpečně se naklání.

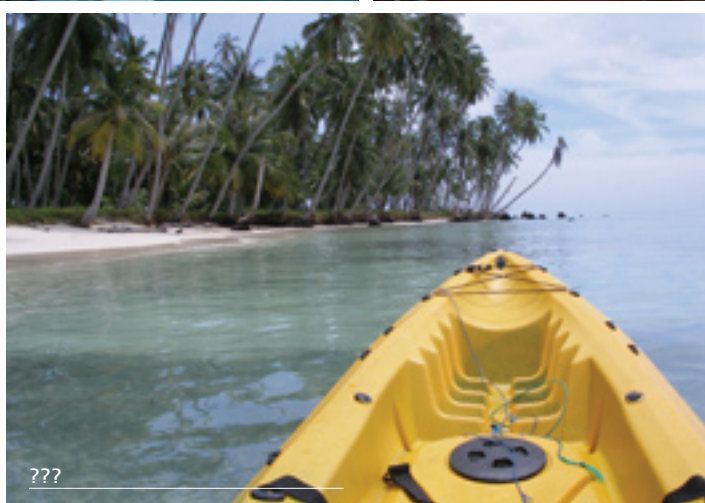
„Jardo, řekni tomu volovi, že do vln nesmí bokem, nebo nás cvakne“, trochu ustrašeně radím.

Bůh nebo Alláh nám pomohl a loď opět jede. Netrvá to však dlouho, tak padesát metrů. Další náraz a mám pocit, že tady budeme trčet až do přílivu. Snaha pohnout loď pomocí našeho motoru vychází naprázdno. Pořádilo se pouze lodí pohnout tak, že je bokem k vlnám. Silně se naklání a mám strach, že se opravdu zvrhne. Jeden člen posádky odstraňuje prkna zakrývající podpalubí. Naskýtá se pohled, který zpečetil náš osud. Batohy jsou pod vodou, nad nimi plavou volná prkna. Proražené dno a vody už asi půl metru. Lodník bere kbelík a snaží se vodu vylévat ven. Po chvíli marný boj vzdává.

„Tak tady končí sranda. Podívej se dozadu na toho, co řídí loď“, oznamuje Slunce.

Ten člověk si právě obléká plovací vestu, určitě jedinou, která se na lodi nachází.

„Tady už nemáme co dělat. Když se bude ještě chvíli snažit, tak to ob-



rátí dnem vzhůru a to už tady nechci být.“

To pochopili už mnozí, nečekají na nic a skáčou do vody. Nejsme daleko od břehu a vody je, jak by se řeklo, asi po prsa dospělého strážníka. Matky předávají děti chlapům stojícím ve vodě a bez většího vzrušení a paniky očekávají, co bude následovat. Určitě neumějí plavat a i kdyby uměly, tak v těch jejich robácích by toho moc neuplavaly. Domorodé ženy a dívky sedí na lodi a očekávají, jestli je někdo zachrání.

Balím do nepromokavého pytle doklady a ostatní cennosti. Z fotáku vyndávám kartu a doufám, že přežije. Skáču do vody. Slunce mi podává batoh, který si dávám na hlavu



lodi zaplatit. Na naše poměry směšných dvacet korun mu s radostí dáváme.

Přesedáme na jinou loď a vyplouváme podruhé. Doufáme, že ztroskotání se nebude opakovat.

Na volném moři si uvědomujeme, jaké jsme měli štěstí. Kdyby se podařilo s dírou ve dně vyjet na širé moře, určitě by to nedopadlo tak, jak to dopadlo.

Po čtyřech hodinách plavby jsme u prvních ostrovů. Bílé pláže, kokosové palmy, pro nás Středoevropany ráj. Nevelký ostrov Palau Balai je cílovým místem lodí plujících ze Singlu. Ostrov je chráněný okolními ostrůvky, takže moře je většinou klidné. Je tady z části nově vybudovaná vesnička, neboť i tady vykonalo své tsunami a zemětřesení. Domky postavené většinou na pilotech, plechové rezaté střechy a všude plno dětí. Ve vesničce nechybí muslimská modlitebna. Ubytování v jediném možném místě Jarda předem domluvil.

A jaký bude program? Na příštích pět dnů si najmeme loď s posádkou, která se o nás bude starat, bude nám i vařit. Vypůjčili jsme dva dvou-

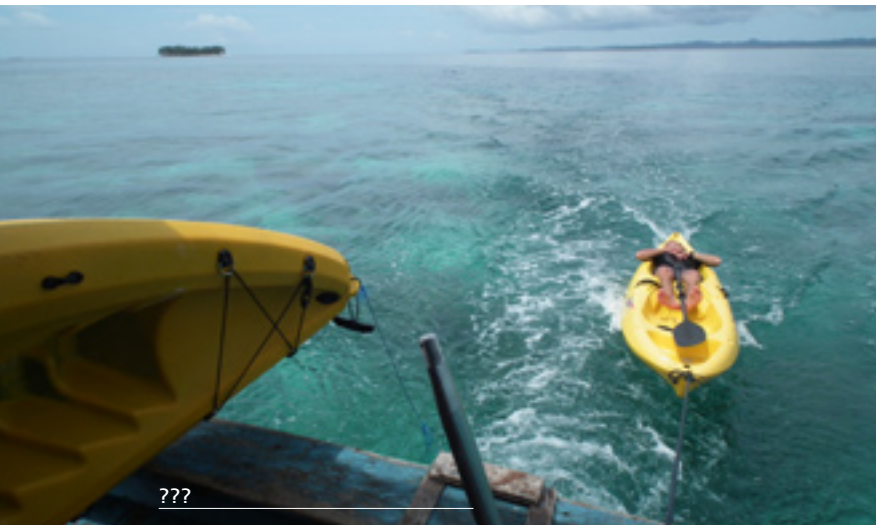
Výprodej mořských kajaků METAX



info@galasport.com
www.galasport.com







???



místné mořské kajaky, stany s moskytiérou, nakoupili zásoby, pitnou vodu a můžeme vyrazit za nevšedním zážitkem.

Loď s motorem, který něco pamatuje, je v péči dvou domorodců, kteří svou vizáží nezapřou lidožroutské předky. Dopluje je mladík, který bude „šéfkuchař“. Jak jsme později zjistili, asi toho v životě moc nenažíval. Tato trojice se opravdu snažila nám pobyt na ostrovech zpříjemnit, jak jen mohla. Lovili ryby, ležli na palmy pro kokosové ořechy a připravovali jídlo. Když bylo třeba, odvezli nás lodí, kam jsme chtěli. Vařilo se na velkém benzinovém vařiči, který bych se sám neodvažoval uvést do provozu. K výbuchu ani k požáru nedošlo, vždy dokázali oheň zkontrolovat.

Ostrov Palau Tailana, který jsme na pár dní zvolili za náš domov, to byla nádherná. Okolo řada ještě menších ostrůvků. Pláž kolem celého ostrova, nad kterou se kýčovitě sklánějí kokosové palmy. Průzračná modrozelená voda teplá 32,5 °C. Hejna ryb různých velikostí a barev. Korálová bariera chrání pobřeží před velkými vlnami vytváří u ostrovů nádherné podmořské akvárium. Jsme



????

tady sami jen s našimi „lidožrouty“ a dvěma domorodci, kteří sem dojíždějí sklízet kokosové ořechy. Vybudovali tu chýši, kde je stůl a lavice. Popisovat dál, to je zbytečné, to se musí zažít. Tento ráj našťestí turisté ještě neobjevili.

Na kajacích se Sluníčkem objíždíme okolní malé ostrůvky. Zahráli jsme si na dobyvatele a prohlásili dva z nich výsostným územím Vinohrad (Slunce) a Pouchova (já). Jako samozvaní guvernéři ostrovů jsme se okamžitě domluvili, že budeme udržovat přátelské vztahy a domorodé ženy, které si sem dovezeme, si budeme vzájemně půjčovat. Války jsou kvůli ženám a majetku. To tady nedopustíme. Poklidné pádlování trochu narušilo hejno delfinů plujících těsně vedle kajaku. Znejistěl jsem v domněni, že to jsou žraloci, neboť ploutve nad vodou tak vypadaly. Jejich čumáky, které občas vystrčili nad vodu, mě trochu uklidnily. Naštěstí si s námi nechtěli hrát a odpluli.

Řada ostrovů a ostrůvků, které jsou od sebe na dohled, obklopené korálovou bariérou, je ideální pro seeka-jaking. I několik set metrů od břehu jsou velké mělčiny plné korálů, které dokážou vytvořit nádherné vlny, po kterých se dá surfovat.

Za týden jsme poznali řadu neobydlených ostrůvků. V boji proti malárii jsme museli jedno odpoledne podniknout cestu lodí s našimi „lidožrouty“ na obydlený ostrov. Došel nám totiž alkohol. Muslimové sice



???

nebývalou pozornost, se vracíme zpět na náš ostrov. Zajímavostí je vstřícnost a pohoda usměvavých obyvatel. Krásné ženy a dívky, děti, které se nebojí, nechají se fotit a nežebrají. To platí, dá se říci, pro celou Indonésii.

Večírek se vydařil a „lidožrouti“ s námi bojovali proti malárii opravdu důstojně. Alláh se nedíval a i když začal ramadán, což je měsíc půstu, araku se nebránili. Všichni jsme to ve zdraví přežili a zrak se nám nezhoršil.

Vše krásné jednou končí, a tak se přesouváme na jiný ostrov, kde strávíme poslední noc. Jarda se snaží přemluvit naše „lidožrouty“, aby nás dovezli až do Singkilu. Ramadán je měsíc, kdy nic nefunguje, a sehnat loď by mohl být problém. Peněz není nikdy dost, a tak po chvíli přichází s tím, že doprava je zajištěna. Přátelský večírek určitě měl vliv na rozhodování.

Moře je klidné a bez problémů, jednoválcový motor utichá v přístavišti, odkud jsme před týdnem dramaticky vyjížděli.

Končí sen, který se stal skutečností.

HYDROinfo

A jak je to s těmi lidožrouty?

Měl jsem tu možnost osobně prožít, jak se takový rituál v minulosti odehrával. Člověk, který spáchal nějaký zločin, přestal být člověkem. V očích domorodců se z něho stalo zvíře. A jako se zvířetem se s ním zacházelo. Rituálně, na obětním kameni, byl zabít a rozřezán. Pak uvařen a sněden. Dnes to patří jenom k turistickým lákadlům a místní umějí takové „divadlo“ dokonale předvést. Rozhodně se za tuto historickou skutečnost nestydí. Jaksin, náš indonéský průvodce, který nám zajistil autobus a program na Sumatře, vše podrobně vysvětlil a na mně předváděl celý rituál. Jediný rozdíl byl, že hlava mi zůstala na svém místě. Měl jsem oči zavázané šátkem, a tak jsem nic neviděl, ale prožil doslova na vlastní kůži.



????